
SUFOI Årsrapport 2016

Januar 2016

Kære støttemedlem/æresmedlem

Jeg har hermed fornøjelsen af at sende dig *SUFOI Årsrapport 2016*. Indholdet repræsenterer et meget lille, men velvalgt udpluk af de mange artikler og notitser, som er blevet bragt i det forgangne års 20 udgaver af *UFO-Mail*. I dette nummer bringer vi også en fotosag, som ikke tidligere har været offentliggjort.

Året 2015 bragte bl.a. en genoplivning af Roswell-sagen med et ”nyt” farvefoto af en ”alien”, Project Blue Books ufoarkiver skabte mediesensation, to ufo-relaterede dokumentarfilm *The Visit – An Alien Encounter* og *Ghost Rockets* så dagens lys, og så kunne en saudisk teolog afsløre, at Jorden ikke bevæger sig!

Vi har i 2015 fået mange henvendelser fra pressen og tv-produktionsselskaber. Enkelte har været seriøse, men generelt er der for mange, som ikke har researchet godt nok (faktisk ikke engang læst SUFOI's vision og formål), inden de har henvendt sig til SUFOI. De fleste har stadig en meget forældet opfattelse af ufomyten og tror, at SUFOI venter på frelsende engle fra det ydre rum. Henvendelserne tydeliggør, at vi i SUFOI stadig har en meget vigtig udfordring med at give offentligheden adgang til seriøs viden om ufomyten gennem ufo.dk og *UFO-mail*.

Af og til dukker der nye ”ufoeksperter” op. De har sjældent læst på lektien og kender ikke ufomytens historie, men gentager fortidens fejltagelser og lovpriser gamle ufooplevelser som beviser for besøg fra rummet, selv om de pågældende hændelser for længst har fundet en naturlig forklaring. Hundredvis af ufointeresserede har siden 1950'erne i deres fritid indsamlet og behandlet folks ufooplevelser og høstet værdifulde erfaringer om ufomyten. Det er mit håb for 2016, at lidt flere vil forstå at værdsætte denne omfattende erfarings- og vidensmængde, så interessen for ufomyten ikke fortsat kører i ring og hænger fast i forældede forestillinger. En god begyndelse kunne være, at endnu flere besøgte ufo.dk og læste *50 år med ufoer – erfaringer fra halvtreds års rapportarbejde* skrevet af Toke Haunstrup og udgivet af SUFOI.

På foreningens vegne siger jeg dig tusind tak for din støtte i 2015 og håber, at du også i 2016 finder vores arbejde værd at bakke op.

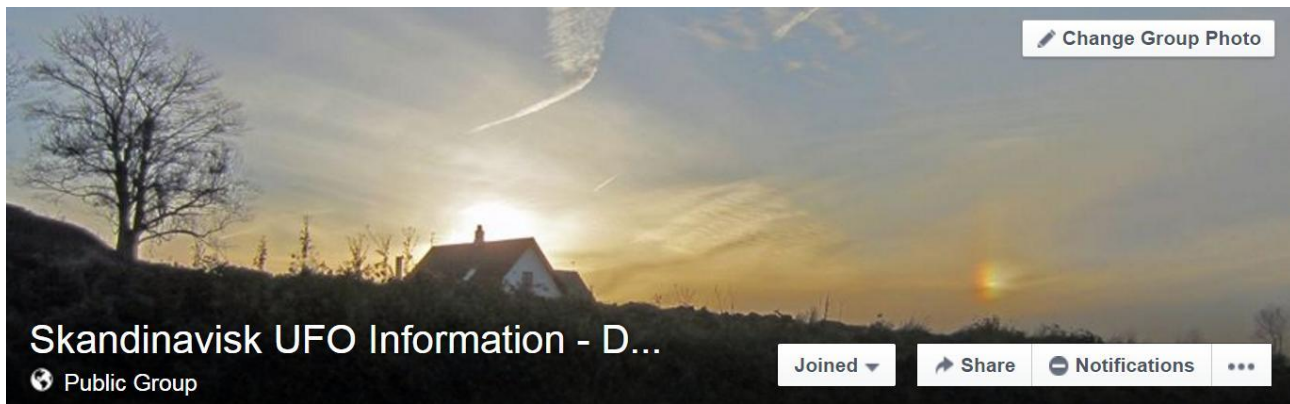
Kim Møller Hansen, formand for SUFOI

SUFOI Årsrapport 2016 udgives af Skandinavisk UFO Information, Postboks 95, 6200 Åbenrå én gang om året og et farveprint sendes gratis til foreningens æresmedlemmer og til støttekredsen. Desuden kan årsrapporten læses som pdf-fil på www.ufo.dk. Denne udgave er redigeret af Kim Møller Hansen, e-mail kim_moeller_hansen@gyldendal.dk. Redigeringen er afsluttet den 25. december 2015.

SUFOI's Debatforum på Facebook

Af Ole Henningsen

SUFOI er som sådan ikke på Facebook eller andre af de sociale medier, men vi er ofte blevet spurgt, fx efter udsendelse af vort gratis nyhedsbrev *UFO-Mail*, hvorfor vi ikke på vor hjemmeside havde en side med diskussioner, kommentarer m.v.

Vi må ærligt erkende, at en kommentarside i relation til ufo.dk ikke har været på vor ønskeseddel, når vi ellers har gennemset, hvordan kommentarer m.v. som oftest former sig, når man kigger på eb.dk og andre blogs. Denne type af totalt tåbelige kommentarer har vi derfor holdt os fri af i relation til hjemmesiden.

Vi modtager naturligvis med mellemrum en del mailhenvendelser fra læsere, og disse mails har vidt forskelligt indhold, lige fra dybt seriøse spørgsmål, som vi gerne forsøger at svare på, til det mest tåbelige vås, der som regel bliver affejet med korte, konkrete svar eller blot tavshed.

For et par år siden oprettede en af *UFO-Mail*s læsere, Mads Henning Hedegaard Madsen, en SUFOI-side på Facebook. Den blev senere ændret til et Debatforum i relation til Skandinavisk UFO Information. Dette debatforum har nu knapt 300 deltagere, og man kan stifte bekendtskab med indholdet på adressen www.facebook.com/groups/112842926337/

På dette Debatforum kan alle almindeligvis blive medlem, og man kan så efterfølgende uploade fotos og videoer eller i øvrigt give sin mening til kende. Da Debatforum på Facebook optræder i relation til SUFOI, forventer vi naturligvis, at diskussionen drejer sig om emner, der ligger i tråd med SUFOI's vision og formål.

Det er i høj grad lykkedes at holde Debatforum fri fra de vildeste ting fra "internettets skatkammer", ligesom medlemmers ytringer forventes at holde sig inden for rimelighedens grænser for social optræden på nettet. Ellers er der jo andre danske ufo-relaterede fora, man kan henvende sig til.

Det er dog sket i nogle få tilfælde, at medlemmer har måttet have advarsler eller er blevet udelukket fra Debatforum af bl.a. undertegnede, der optræder som en af Debatforums administratorer. Pudsigt nok findes der stadig folk, der mener, at når man råder over en pc, tablet eller div. mobiltelefoner, skal man absolut ytre sig om alle emner, uanset om man har indsigt i tingene eller ej.

SUFOI's Debatforum på Facebook har dog en absolut glimrende funktion i relation til vort folkeoplysende informationsarbejde, ligesom dette medie også har en klar tidsmæssig fordel, hvis der pludseligt dukker noget helt aktuelt op på ufo-scenen, fx efterlysning af observatører i forbindelse med ufooplevelser.

I forbindelse med efterforskning af bl.a. danske ufo-fotos eller ufo-videoer har Debatforum flere gange vist sig uhyre effektiv som informationskanal, så vi kan roligt anbefale en deltagelse i denne del af Facebook.

Meditation gav kontakt til aliens

Af Kim Møller Hansen

Den 27. januar 2015 fik en gruppe mennesker deres livs oplevelse på stranden ved Vero Beach i Florida. Gruppen var samlet for at meditere ved hjælp af den såkaldte CE-5-teknik opfundet af Steven Greer. Klokken 21.10 bar anstrengelserne frugt. To orange lys viste sig over horisonten og blev filmet i flere minutter.

(Foto: CSETI Project)

Man forstår, at gæsterne på stranden var glade over skuet på aftenhimlen. De havde nemlig hver betalt 2.500 dollar for at deltage i Steven Greers kursus, der angivelig hjælper folk med at komme i kontakt med ikkejordiske.

Steven Greer er manden bag flere foretagender, bl.a. The Center for the Study of Extraterrestrial Intelligence (CSETI), der grangiveligt ser ud til at være skabt for at tømme pengepungene hos godtroende ufoentusiaster. Vi har på ufo.dk tidligere omtalt Steven Greer og hans trosfællers aktiviteter i Disclosure- og Exopolitik-bevægelserne.

Men hvad var det for et fænomen, som viste sig på himlen denne januar-aften ud for Floridas kyst? Marc Dantonio fra den amerikanske ufoorganisation Mutual UFO Network (MUFON) – en organisation som normalt er en varm fortaler for rumskibshypotesen – er ikke i tvivl om, at billederne viser to faldskærmsblus. Denne opfattelse deles af Bruce S. Maccabee, der ellers tidligere har analyseret tvivlsomme ufofotos og udråbt dem til at vise den ægte vare, fx Gulf Breeze-billedserien fra Florida i slutningen af 1980'erne.

At der skulle være tale om to faldskærmsblus bekræftes af fænomenets udseende og bevægelsesmønster på videooptagelserne, ligesom der på det pågældende tidspunkt fandt en militærøvelse med fly og flådefartøjer sted i det pågældende område. Det er dog ikke fakta, som rokker Greer og hans kursister i troen på, at de denne aften var i kontakt med ikkejordiske, som viste sig for dem på himlen.

(Foto: CSETI Project)

Kilder

www.inquisitr.com/1818634/twin-ufo-vero-beach/
UFO-Aktuellt, nr. 2, 2015

De fantastiske lys fra Phoenix

Af Henning Dethlefsen

Torsdag den 13. marts 1997 fandt en af de mest omfattende ufoobservationer i ufologiens historie sted. Dramaet udspillede sig i delstaten Arizona og ikke mindst hovedstaden Phoenix, som ligger i den sydvestlige del af USA. I hundredvis – måske snarere i tusindvis – af mennesker blev dengang vidner til en række meget mystiske lys, som skulle komme til at ændre manges syn på ufoerne. Lysene fremtrådte nemlig som et gigantisk V-formet luftfartøj, der ganske langsomt og uden lyd bevægede sig hen over statens nattehimmel. Mange mener i dag, at denne observation er det hidtil bedste bevis på, at vi får besøg af rumvæsner – og at de forsøger at fortælle os noget!

En af de mange rekonstruktioner af objektet set kl. 20-21 den 13. marts 1997.

Aftenen den 13. marts 1997 var allerede fra starten ikke nogen helt almindelig aften. Mange mennesker havde rettet deres blik mod himlen. Ikke for at holde udkig efter ufoer, men for at kigge på kometen Hale-Bopp, som på dette tidspunkt var ganske tydelig på den nordøstlige del af USA's nattehimmel.

Klokken ca. 19.55 sker imidlertid den første observation, som helt sikkert intet har med nogen komet at gøre. Et vidne så i Henderson, Nevada, et V-formet objekt på størrelse med et stort rutefly med seks lys på forkanten af vingen, som bevægede sig næsten uden lyd fra nordvest til sydøst.

Klokken ca. 20.15 så en politibetjent i Paulden, Arizona, fra sin bil en klynge rød-orange lys, som bevægede sig mod syd. Et par minutter senere begyndte der at indløbe meldinger fra Prescot Valley. Familien Kaiser så, hvordan et trekantformet objekt bestående af et hvidt lys i spidsen og to røde lys i hver af siderne ganske lavt og uden lyd passerede hen over dem fra nordvest og herefter drejede mod sydsydvest. 16 kilometer mod øst så flere vidner lidt senere lysene siddende i deres biler på hovedvej 69.

Fra selve Phoenix blev de observeret af Tim Ley og hans kone Bobbi, hans søn Hal og barnebarnet Damien Turnidge, medens lysene endnu befandt sig ca. 100 kilometer væk over Prescott Valley. De kunne tydeligt se fem separate lys, som hang i en bue, men efterhånden som de kom nærmere, blev afstanden mellem lysene større, og de kunne nu se, at de var placeret i en trekant, som i løbet af ca. ti minutter kom helt hen til dem og til sidst passerede ganske lavt og lydløst hen over deres hoveder i måske kun 30-45 meters højde og forsvandt mellem to højdedrag mod sydvest i retning af Phoenix lufthavn. Størrelsen blev angivet som i fodboldbane-niveau! De kunne ikke se stjernerne mellem lysene, hvorfor der måtte være tale om et massivt objekt.

Klokken ca. 20.30 blev lysene set af Mike Fortson og hans kone bevæge sig hen over Phoenix ikke langt fra lufthavnen Sky Harbour. Selv om lysene fløj meget lavt, reagerede fly i luften ikke på dem.

Mellem klokken ca. 20.30 og 20.45 blev objektet så set af vidner i Phoenix-forstaden Glendale. Senere blev objektet, denne gang beskrevet som en sær klynge af stjerner, set af en ung mand i Kingman-området. Han stoppede sin bil og indrapporterede observationen via en telefonboks. Objektet befandt sig da syd for Tucson.

Der var mange flere, som iagttog denne overflyvning, hvoraf mange først blev inddraget langt senere. Overflyvningen blev iagttaget i kikkerter og i al fald i et enkelt tilfælde gennem en stjernekikkert, men der findes næsten intet filmmateriale. I de talrige efterfølgende dokumentarfilm på tv bliver denne begivenhed altid gengivet som en rekonstruktion.

THE ARIZONA REPUBLIC

Arizonans say the truth about UFO is out there

UFO mania!

Phoenix sighting in U.S. spotlight

States, tobacco near deal

Negotiators 'optimistic'

Til gengæld skete der noget klokken ca. 22.00, som leverede rigeligt med billedmateriale. Lysene fra tidligere dukkede nemlig tilsyneladende op igen, denne gang i form af en række lys over Estrella-bjergene sydvest for Phoenix. På film ser man tydeligt lysene tændes en efter en, hvorefter de hænger ubevægeligt på himlen i en bueform for efter nogle minutter at gå ud igen, det ene efter den andet. Det virkede nærliggende, at dette var de løbende lys på vingekanten af det enorme fartøj, som tidligere på aftenen fløj fra nordvest til sydøst og nu var på vej tilbage igen – og som bestemt ikke gjorde noget forsøg på at holde sig skjult!

Profeten og spasmageren

Lysene fra Phoenix affødte nærmest øjeblikkeligt en voldsom reaktion fra offentligheden. Primært fra vidner, som indrapporterede det, de havde set, og ønskede en officiel forklaring. Folk henvendte sig både til National UFO Reporting Center (også kaldet NUFOR, under USA's største ufoorganisation, MUFON), lokale myndigheder, politiet og militærbaserne i området.

Hverken de civile eller militære myndigheder kunne i første omgang give tilfredsstillende svar, og der har lige siden været ytret mange anklager om en bevidst mørklægning af sagen. Først og fremmet imod militæret, men også imod de civile myndigheder. Mod militæret, fordi det angiveligt forsøger enten at holde visse projekter, som involverer gigantiske luftfartøjer eller psykologisk krigsførelse, hemmelige, eller fordi det ønsker at hemmeligholde viden om rumvæsners besøg på Jorden. Mod politikerne, fordi de ikke ønsker at ødelægge deres karriere ved at blive sat i forbindelse med noget så latterligt som ufoer.

Der blev fx rettet henvendelse til Luke Air Force Base, hvor en menig fortalte, at de ikke havde haft noget fly på vingerne den aften. Senere blev dette rettet af en officer, som fortalte, at der havde været fly i luften, men at disse ikke havde været indblandet. De forskellige meldinger bestyrkede blot ufologernes mistanke om, at militæret forsøgte at skjule noget, og anklagerne er fortsat lige siden.

Folks oplevelser og især billederne fra kl. 22 gjorde, at historien hurtigt kom i medierne, men kun på lokalt niveau. Den 18. juni landede historien imidlertid på forsiden af *USA Today*, og kort efter blev den taget op af nyhedsudsendelserne i ABC og NBC, hvorved historien om Phoenix-lysene blev landskendte.

Francis Barwood, medlem af Phoenix byråd, fik en henvendelse fra pressen, men da hun i byrådet fremsatte et forslag om en undersøgelse af sagen, blev det afslået. Hun startede derfor en privat undersøgelse, hvor hun senere hævdede at have fået kontakt med ikke færre end 800 vidner.

Stadig flere henvendelser til politikerne fulgte, og Fife Symington, Arizonas guvernør, følte sig nu tvunget til at gøre noget. Den 19. juni 1997 proklamerede han, at man havde fundet den skyldige, og at denne ville blive præsenteret under en pressekonference senere på dagen. Da det store øjeblik oprandt, lod Symington sin medhjælper, Jay Heiler, føre op på scenen iført håndjern og en alien-dragt. Til stor moro for publikum.

Arizonas guvernør, Fife Symington, under pressekonferencen den 19. juni 1997.

Guvernøren forklarede senere, at han havde iscenesat nummeret for at løsne op på den stadig mere hysteriske stemning. Dette ”lille nummer“, som fornærmede mange vidner, kunne dog ikke forhindre, at historien om lysene fra Phoenix sidenhen har udviklet sig til at blive en af ufologiens helt store sager, som bliver præsenteret i utallige dokumentarfilm, og som fejres med årlige jubilæer og stadig nye vidner på nettet.

Primært på grund af vidnernes antal bliver sagen, ikke mindst af Exopolitik-bevægelsen, holdt frem som et af de bedste beviser på, at vi får besøg af rumvæsner. Sagen har endog antaget en stadig mere spirituel betydning i visse kredse. Især efter at Lynne Kitei syv år efter hændelsen stod frem som et vidne. Den tidligere læge og skuespiller skrev en bog om sine oplevelser, som senere blev til den prisvindende film *The Phoenix Lights*.

Kitei fortæller, hvordan hun længe før 1997 havde haft oplevelser med mystiske lys, som hun fornemmede blev kontrolleret af intelligente væsner, og at lysene den 13. marts havde et helt specielt budskab til netop hende. Kitei mener, at lysene fra Phoenix betød et vigtigt skifte i folks kosmiske bevidsthed. Da de forsvandt over byen, hævder hun, dukkede de op ude foran hendes stuevinduer. Faktisk melder flere af vidnerne fra den 13. marts om lignende telepatisk kontakt i forbindelse med deres oplevelse.

Lynne Kitei opgav herefter sit normale job og begyndte at arbejde for Disclosure-bevægelsen, som søger at fremme offentlig anerkendelse af ufofænomenet. Hun forsøger først og fremmest at skabe forudsætningerne for et venskabeligt forhold mellem mennesker og de fremmede fra stjernerne.

I 2005 stod tidligere guvernør Fife Symington frem og indrømmede, at også han havde set det gigantiske fartøj, og at han mener, det må have været ”udenjordisk“. Han opgiver dog intet tidspunkt, og han har mest sandsynligt også set lysene kl. 22.

Flares, eller ikke flares? Det er spørgsmålet

Den amerikanske ufoorganisation MUFON startede straks en undersøgelse af sagen om lysene fra Phoenix. Umiddelbart virkede sagen som et overvældende bevis for rumskibenes eksistens. Meget hurtigt dukkede der imidlertid stemmer op, som mente, at noget ikke stemte.

MUFON-undersøgeren Richard Motzer, som opsøgte vidner i området og sammenlignede deres videooptagelser, lagde mærke til, at beskrivelserne af lysene kl. 20-21, der bevægede sig fra nordvest til sydøst, ikke stemte overens med beskrivelsen af de senere lys over Phoenix kl. 22.

For eksempel var der forskellig angivelse af lysenes antal. Hændelse nr. 1 havde flere vidner. Til gengæld havde hændelse nr. 2 mindst to vidner, som hævdede, at de havde set lysene flere gange før – på samme sted og på næsten samme tid. Faktisk var lysene blevet set jævnligt i ca. 3 måneder og som regel i weekenderne. Tiden mellem, at de enkelte lys tændtes og slukkedes, var altid den samme, og på i al fald to af videoerne kunne man se røgudvikling, hvilket også blev bekræftet af vidner.

I nogle rekonstruktioner blev lysenes antal stærkt overdrevet.

Seks nyhedsudsendelser umiddelbart efter hændelsen hævdede, at militæret havde meldt ud, at der var tale om flares. Dette blev til al overflødighed bakket op af to piloter, som sagde, at der var blevet affyret flares over øvelsesområdet Barry M. Goldwater Range, bag ved Estrella-bjergene syd for Phoenix. Estrella-bjergenes mange spidser forklarede også, hvorfor filmene viste et forskelligt antal lys: spidserne dækkede simpelthen over nogle af lysene afhængig af, hvor vidnerne befandt sig i byen. At lysene lod til at stå stille i luften skyldtes, at de hang i faldskærme, som sammen med varmen fra lysene bevirkede en ekstrem langsom faldhastighed.

Sammenligninger samme år mellem billeder af bjergtoppenes silhuet og lysenes slukningsposition foretaget af dr. Lenny Rudin fra Cognitech for udsendelsen *Ufos over Phoenix* fra Discovery Channel viser også et tydeligt sammenfald. Motzer fra MUFON nåede derfor allerede i maj til den konklusion, at lysene kl. 22 ikke befandt sig over byen, men kun var flares set på lang afstand, og at man burde koncentrere sig om hændelsen mellem kl. 20 og kl. 21.

Richard Motzer blev imidlertid straks anklaget for at være ”debunker“, og mange forsøgte længe at fastholde sammenkædningen mellem de to hændelser. Man hentede således ”computereksperten“ Jim Dilettoso ind på banen. Jim Dilettoso lavede en sammenlignende analyse af lysene fra kl. 22 og lyset fra flares. Han konkluderede, at der ikke kunne være tale om flares. Kl. 22-lysene var ifølge Dilettoso nemlig helt specielle.

I 1998 skrev journalisten Tony Ortega, som har beskæftiget sig indgående med Phoenix-lysene, en artikel for *The Phoenix New Times*, hvor han afslørede metoderne anvendt af Dilettoso som pseudovidenskab. Dilettoso kunne simpelthen ikke forklare, hvordan han var nået frem til sine resultater, og en henvendelse til de eksperter, som Dilettoso hævdede havde bekræftet hans resultater, afslørede, at de ikke vidste, hvad han snakkede om!

Lysene kl. 22, der senere blev identificeret som flares.

En A-10 Thunderbolt affyrer flares.

Sidst i juli 1997 stod kaptajn Eileen Bienz, talskvinde for Air National Guard, så frem og fortalte, at der faktisk havde været tale om flares, som var blevet udløst af A-10 jagerbombere i den usædvanlige højde af

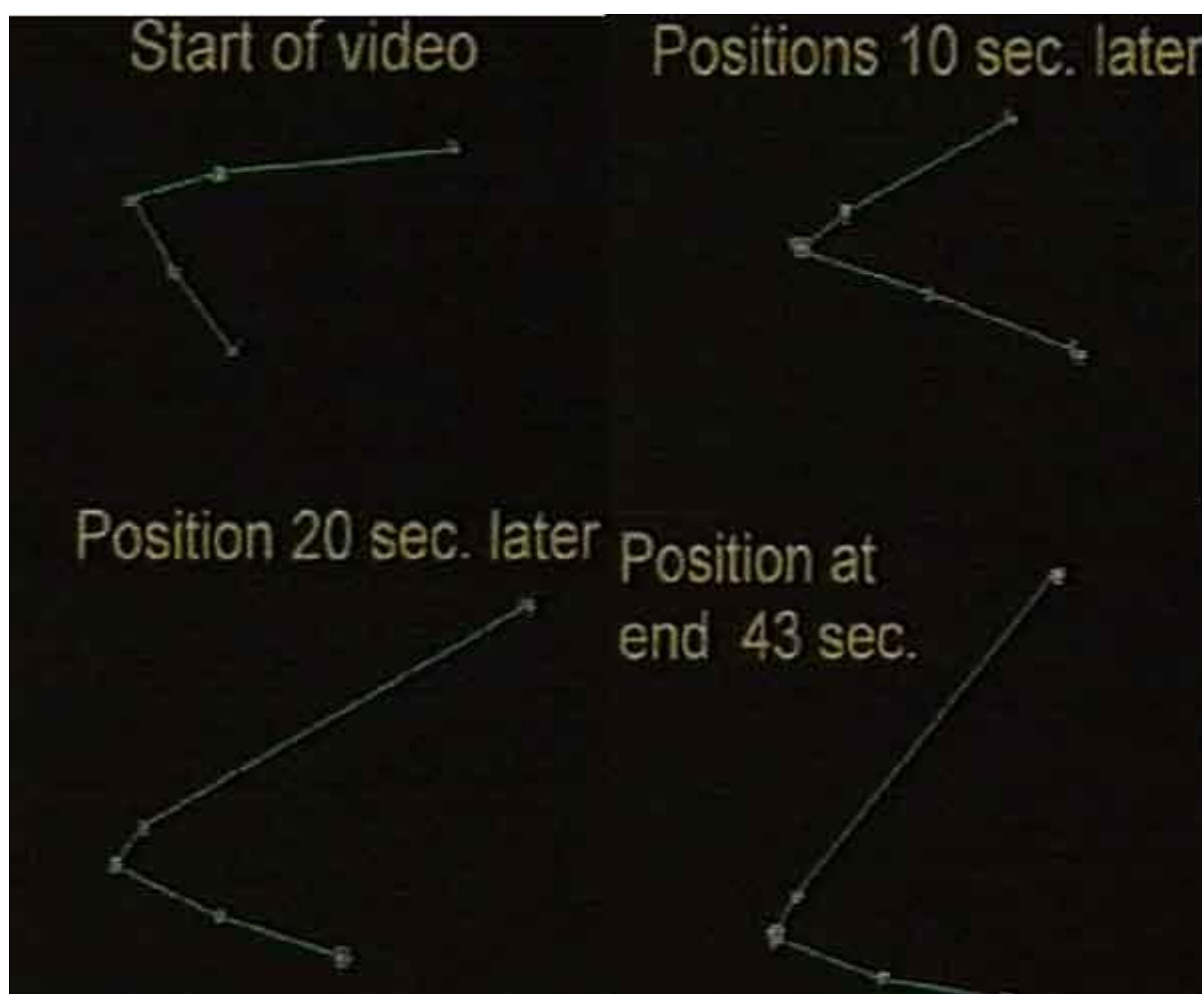
ca. 4,5 km. Når folk fra det lokale militær tidligere havde meldt tilbage, at det ikke var dem, skyldtes det udelukkende, at man kun havde tjekket lokale flys operationer. Strengt taget havde svarene været korrekte. Men i virkeligheden havde en "udenbys" National Guard-enhed fra Maryland, nemlig den 104. jagereskadrille, brugt flares af typen LUU-2 i området under deltagelsen i et projekt kaldet "Snowbird".

I 1998 foretog fysikeren Bruce Maccabee en meget grundig analyse af kl. 22-lysene og deres placering i forhold til de forskellige vidner – en analyse, som stadig kan findes på nettet og viser, at Bienz og ikke mindst Motzer efter alt at dømme havde ret.

Ikke før i 2009 indrømmede Dilettoso under et interview i *The Paracast*, at lysene nok i virkeligheden var flares. Alligevel kan man stadig se hans påstande blive brugt i senere dokumentarfilm og artikler som argument for, at kl. 22-lysene *ikke* var flares.

For de ægte troende betyder alt dette dog ingenting. Den tidligere efterforskning ignoreres, eller hvis man indrømmer, at der var tale om flares, bruges disse til at bevise, at miltæret forsøgte at aflede opmærksomheden fra den virkelige begivenhed. Nemlig den, der fandt sted mellem kl. 20 og kl. 21.

Trafiklydige rumvæsner

Terry Proctors video afslørede, at lysene bevægede sig.

Det helt store spørgsmål herefter er: Hvis lysene kl. 22 var flares, hvad var det så, Tim Ley og de andre så mellem kl. 20 og kl. 21? Hvad var det for et gigantisk luftfartøj, som bevægede sig ganske lydløst og så tæt på jorden, at nogle vidner senere hævdede, at de havde på fornemmelsen, at de kunne række op og røre ved det? Et luftfartøj, som nogle hævdede havde en bredde på to fodboldbaner.

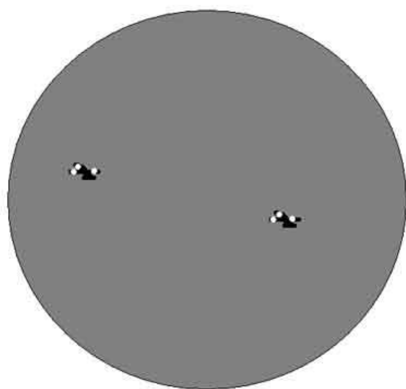
Det man allerførst må indse er, at beskrivelserne ikke er helt så entydige, som det tit fremstilles. I sin omfattende artikel om Phoenix-lysene fra 2010 fremlægger Tim Printy en statistisk opdeling af beskrivelsen af lysene i de tre kategorier ”et mørkt objekt“, ”en fast formation“ og en ”løs formation“, og han konstaterer, at fordelingen faktisk var nogenlunde ligelig. Der var en lille overvægt mod ”et mørkt objekt“, men det kunne let skyldes den kendsgerning, at lysene blev beskrevet på denne måde i de efterfølgende dokumentarfilm, hvor der jo gerne blev brugt rekonstruktioner. Faktisk indikerede hele 12 af de oprindelige rapporter, at lysene havde bevæget sig i forhold til hinanden!

I modsætning til kl. 22-lysene var der her ikke et større antal videoer og fotografier, men desværre kun en enkelt meget utydelig video, som dog på afgørende vis dokumenterer, at det snarere er den sidste beskrivelse, som er rigtig. Videoen blev filmet af Terry Proctor fra byen Scottsdale, hvorfra han iagttog den mystiske lysformation. En sammenligning af lysenes position i forhold til hinanden viser, at de faktisk bevæger sig lidt frem og tilbage, præcist som fly der forsøger at holde en formation!

Enkelte vidner bekræfter faktisk dette. Den kendteste er Mitch Stanley, som Tony Ortega bragte frem i en af sine artikler i *Phoenix New Times*. Som så mange andre var Stanley den aften gået udendørs for at studere Hale-Bopp, og den unge amatørastronom var så heldig at være i besiddelse af en stjernekikkert.

Stanleys mor var vidne, da han fra husets baghave indfangede lysene i sit teleskop og fortalte, at der var tale om flyvemaskiner med lys. Hans teleskop var et Dobsonian-teleskop med 60 gange forstørrelse, og han havde således langt bedre muligheder end andre for at se, hvad lysene var.

Mitch Stanley forsøgte senere at fortælle sin historie til lokale journalister, politikere og ufologer, men ingen ville høre om hans iagttagelse.

Lysene fra Tutor-fly set forfra gennem teleskop.

Et andet vidne med kikkert, Rich Contry, som var på vej i bil på Interstate 40, berettede også om fly. Han kunne faktisk svagt høre jetmotorerne. Mike Fortson (se side 7) talte i sin indberetning om lysene som et ”sort objekt“, men beskrev dog, hvordan det blev ”sløret“, da det passerede Månen og trak en ”bølge“ efter sig, hvilket svarer ganske godt til den effekt, som et flys passage hen over Månen vil have.

Tim Leys rapport indeholdt faktisk en lignende beskrivelse. Og så hævder Randy Fitzgerald i en artikel i *Readers Digest*, at to piloter på et fly fra American West også så lysene og spurgte flyveledelsen, hvad det var. De fik så den besked, at det var en formation CT-144 Tutor-fly, som fløj i ca. 5,8 kilometers højde. En af Tutor-piloterne skulle over radioen have svaret tilbage, at de var ”Snowbirds“. Dette kan lyde underligt, indtil man kommer i tanke om, at ”Operation Snowbird“ lyder meget, som det kaptajn Eileen Beinz talte om.

Operationen kaldes ”Snowbird“, fordi den tillader fly fra koldere egne i Nordamerika, hvor det sner om vinteren, at flyve mod syd og afholde øvelser i varmere områder. Det var under samme operation, at A-10

flyene fra Maryland National Air Guard havde brugt flares bag Estrella-bjergene og dermed forårsaget kl. 22-lysene.

Canadisk Tutor-jetfly. Læg mærke til landingslyset i næsen.

Tutor-flyet blev i 1997 fløjet af canadiske piloter, hvilket passer fint med teorien. Når de fløj så højt som ca. 5,8 km, ville de have været meget svære at høre. Og sandsynligvis har de haft de meget skarpe landingslys i næsen tændt for at kunne holde formationen i nattemørket. De ville have overnattet i luftbasen ved Tucson og ville være fortsat til Canada den næste morgen uden at vide noget om opstandelsen, de var skyld i. Og med mindre de interesserede sig for ufoudsendelser eller ufosider på nettet, ville der gå lang tid, inden historien nåede dem.

Noget andet, der virkelig styrker denne fremstilling, er placeringen af luftruter i området. Fly i bestemte højder tildeles bestemte luftruter eller luftkorridorer. Kort over staten Arizonas luftruter viser en rute, der starter i Las Vegas, går gennem Prescott, herefter drejer mod syd i retning af Phoenix og endelig fortsætter mod Tucson. Koncentrationen af vidner ligger pænt langs med denne linje. Det ville kræve nogle særdeles trafiklydige rumvæsner at følge præcis denne rute! Rigtig meget tyder således på, at også lysene mellem kl. 20 og 21 blev forårsaget af flyvemaskiner.

Tutor-jetfly i formationsflyvning.

Phoenixlysenes rute over Nevada og Arizona.

”Jeg ved, hvad jeg så“

Problemet med lysene fra Phoenix er i første omgang den fortsatte sammenblanding af to i realiteten adskilte hændelser med hver deres forklaring. Dette er faktisk noget, man ikke oplever helt sjældent i ufosager. I fx Rendelsham-sagen fra 1980 i England er det ikke svært at forklare de enkelte observationer hver for sig, men hvis man insisterer på en enkelt forklaring, som dækker det hele, vil man uvægerligt stå tilbage med et mysterium, som kun kan løses med hjælp fra rumvæsner eller lignende.

I sagen om Phoenix-lysene kunne man godt få den ide, at visse ufologer og mystikere ikke er interesseret i at skille tingene ad. Forklaringen med flares kan nemlig i så fald meget belejligt afvises med henvisning til vidnernes beskrivelse af det, de så mellem kl. ca. 20 og 21 med et ”Det, vi så, var bestemt ikke flares“. Og selvfølgelig har de ret: Det var nemlig flyvemaskiner!

Vidnerne siger tit til deres forsvar: ”Jeg ved, hvad jeg så.“ Men gør de nu også det? SUFOI's undersøgelser viser, at det stort set er umuligt for mennesker at bedømme afstand og hastigheder på en mørk baggrund som fx en nattehimmel.

Vi har allerede set, at vidnernes beskrivelser bestemt ikke var entydige, mht. om lysene på himlen tilhørte et enkelt eller udgjorde flere uafhængige objekter. Vidnerne var heller ikke enige i, om lysene var helt lydløse eller ej. Kigger man nærmere på lysenes højde på himlen, vil man iagttage lignende afvigelser i vidnernes bedømmelser. Antager man flyvehøjden til at være ca. 5,8 km (snarere end 30-45 meter), vil dette forklare, hvorfor det virkede, som om lysene svævede ganske langsomt afsted og mest lignede stjerner. Ses de på lang afstand, kan det virke, som om de nærmest ikke bevæger sig overhovedet. En beregning af lysenes hastighed ud fra den tilbagelagte strækning viser en hastighed på ca. 640 km i timen, hvilket passer meget fint med jetfly.

Hertil kommer noget, nogle kalder ”luftskibseffekten“, dvs. menneskers tendens til at udfylde tomrummet imellem i øvrigt ikke-relaterede punkter. Dette forklarer, hvorfor nogle vidner så et ”massivt“ objekt, der, som de senere forklarede, blokerede for stjernerne.

Noget lignende skete i 2015, da NBC 7 fra San Diego den 30. april lagde en film ud på nettet, som viste en mystisk klynge af farvede lys på nattehimlen. Ganske hurtigt forbandt nogle seere disse lys til et gigantisk luftskib. Senere viste det sig at være lysene fra tv-antennerne på et nærliggende bjerg.

Det berømteste eksempel er nok Zond IV-hændelsen fra den 3. marts 1968. Zond IV var et sovjetisk rumfartøj, der brændte op i flere stykker hen over himlen og blev set af mange vidner i USA. Resultatet blev også her helt umulige historier om et gigantisk og lydløst cigar- eller tallerkenformet rumskib, som kom svævende i trætopshøjde. De enkelte lys blev af nogle opfattet som ”vinduer“ i et fartøj. Et vidne beskrev endog ”metalplader“, der virkede, som om de var ”nittede“.

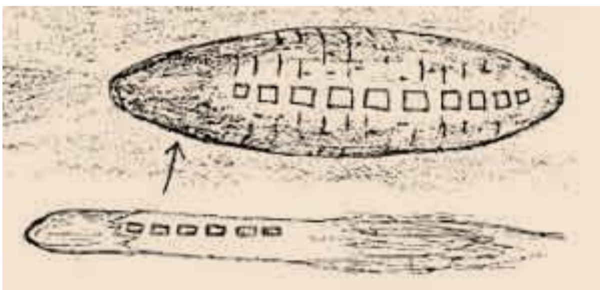
Sådan beskrev vidner Zond IV's indtræden i atmosfæren.

Sådan så det brændende sovjetiske rumfartøj Zond IV ud i virkeligheden.

Helt det samme fænomen har SUFOI afdækket i foreningens undersøgelser. Nytårsaften 1978 brændte et sovjetisk rakettrin fra opsendelsen af satellitten Cosmos 1068 op i flere lysende dele på sin tur ned gennem atmosfæren, hvilket resulterede i en lang række indmeldinger til SUFOI fra det vestlige Jylland. Interessant nok opfattede også her flere observatører lysene som felter eller ”vinduer“ på et langt større objekt. Et enkelt vidne opfattede objektet som kun ca. 700 meter væk og med en hastighed som en helikopters!

Folks opfattelser bliver også påvirket af beskrivelserne i senere ufodokumentarer og især de såkaldte ”rekonstruktioner“. Fx beskrev et vidne til kl. 20-21 hændelsen i Arizona i 1997, hvordan ”objektet“, da det passerede Månen, kun kunne ses som ”slørede bølger“, men i stedet for at konkludere, at der ikke var tale om et fast objekt, mente han, at rumpiloten meget belejligt netop på dette tidspunkt havde tændt for skibets sløringsmekanisme.

Zond IV blev af nogle vidner beskrevet som et kæmpe rumskib i trætopshøjde.

Med tiden bliver dimensionerne i vidnernes beskrivelser sjældent mindre. Tim Ley hævdede fx i den oprindelige rapport til NUFORC, at benene på det flyvende V-formede objekt var ca. 90 meter hver, men i medierne voksede denne angivelse senere til over 200 meter, muligvis under indtryk af andre vidners beskrivelse af størrelsen. Og der er med tiden dukket andre kritikpunkter op af hans beskrivelse, især ytret af Tim Printy i hans artikler om sagen.

I det hele taget må mediernes behandling af sagen om Phoenix-lysene siges at have spillet en ikke ubetydelig rolle. Interessen for det mystiske og sensationelle gjorde, at de mere jordnære beskrivelser af

fænomenet blev ignoreret, medens de mere ”ekstreme“ blev dyrket. Det var jo netop dem, der gjorde sagen interessant og dermed egnet til at øge seertallene.

Mediernes fokusering på billedmaterialet afsporede fra første færd opklaringen. Endnu i dag kan man se, hvordan billeder af kl. 22-begivenheden bliver afspillet, samtidig med at vidner fortæller om kl. 20-21-begivenheden. Misvisende billeder er stadig bedre end ingen billeder!

Historien om Phoenix-lysene demonstrerer først og fremmest, at selv et meget stort antal vidner ikke er nogen garanti for at undgå forvirring og fejltolkninger. Snarere tværtimod: Mange vidner øger under visse omstændigheder blot mulighederne for en uheldig sortering i en stor mængde fejlbehæftede observationer og dermed for en yderligere udvikling af myten om ufoerne.

Kilder
http://home.comcast.net/~tprinty/UFO/SUNlite2_3.pdf
www.theufochronicles.com/2015/03/the-arizona-ufo-controversy-18th.html
www.theufochronicles.com/2014/03/the-phoenix-lights-real-investigation.html
www.theufochronicles.com/2015/03/phoenix-lights-phenomenon-18-years-ago.html
www.theufochronicles.com/2015/03/mike-fortsons-original-report-of.html
www.theufochronicles.com/2014/03/project-snowbird-and-infamous-flare.html
www.youtube.com/watch?v=_Xq016lQKu8
www.youtube.com/watch?v=6ZrfYObrDkw
www.youtube.com/watch?v=xmdVgJ3mF2I
www.youtube.com/watch?v=z3wr6_-XoRE
www.youtube.com/watch?v=cYPCKIL7oVw
www.thephoenixlights.net/
https://home.comcast.net/~tprinty/UFO/azconc.htm
http://forgetomori.com/2008/ufos/multiple-ufos-in-formation-taped-over-chile/
www.youtube.com/watch?v=nk2c_2Zl99c&feature=related
www.skeptic.com/eskeptic/08-05-21/
http://web.archive.org/web/20080919024000/http://members.aol.com/tprinty/azflares.html
www.examiner.com/article/were-the-1997-arizona-lights-a-psychological-warfare-experiment-part-one
http://skeptoid.com/episodes/4041
www.phoenixnewtimes.com/news/the-phoenix-lights-are-no-mystery-6661825
www.sufoi.dk/e-boger/boger/50%20aar%20med%20ufoer.pdf

Der er noget i luften...

Af Ole Henningsen

En af de mere spektakulære sager fra årets høst af fotosager kom til Fotoafdelingens kendskab efter en henvendelse fra meteoriteksperten lektor Henning Haack fra Geologisk Museum.

Fotografen beretter til medierne, at han på vej hjem fra arbejde over den sidste del af Storstrømsbroen i nærheden af Masnedø på vej mod nord pludselig ud af øjenkrogen ser en sten flyve hurtigt forbi bilen og forsvinde. Da han har et fastmonteret kamera i bilens forrude aktiveret under kørslen, gennemgår han hjemme straks videooptagelsen for at se, om han kan finde den sekvens, hvor stenen kommer flyvende. Og det lykkedes.

Stillbillede fra videosekvens taget med fastmonteret kamera – et såkaldt dashcam – i forruden på en bil på vej nordpå over Storstrømsbroen den 20. oktober 2015. Øverst i billedfeltet ses et lille mørkt objekt, der på videosekvensen kommer til syne øverst i billedfeltet og på et splitsekund flyver ned og forsvinder ud af syne ved autoværnets rækværk skråt nede i højre side. Foto: Anders Hansen

Meteoritekspert om videoen

Fotografens spørgsmål er naturligvis, hvad i alverden er dette? Han sender derefter sekvensen til TV 2, der spørger lektor Henning Haack, Statens Naturhistoriske Museum ved Københavns Universitet, Centre for Star and Planet Formation. Henning Haack forstår godt, at man finder videoen interessant og svarer bl.a.:

For mig at se virker videoen ægte og det ser helt klart ud til at det er en sten der falder ned. Alligevel tror jeg ikke på at det er en meteorit. Dels er meteoritfald uhyre sjældne – og frem for alt langt sjældnere end diverse menneskeskabte ting der kan få helt almindelige sten til at flyve igennem luften. På en bro tænker jeg først og fremmest på sten der kan have ramt andre biler og sendt på en flyvetur.

En anden ting er at det ser ud til at stenen overhaler bilen (måske fordi den blev ramt af en bil bagved fotografen). En meteorit vil falde næsten lodret ned når den nærmer sig jordoverfladen. Den har ganske vist ramt den øvre atmosfære i en vilkårlig vinkel og med en hastighed på typisk 15-20 km/s. Nede omkring 50-100 km højde vil den så være bremset ned til sin terminalhastighed – hvor tyngdekraft modvares af luftmodstand. Det er typisk nogle hundrede km i timen. Herfra vil den simpelthen falde lodret ned.

Jeg er derfor bange for at den interessante video har en mere jordnær forklaring.

TV2 offentliggør senere på dagen videosekvensen med overskriften:
Video vækker undren: Falder meteorit ned i Danmark her? Nogle timer efter tager eb.dk sagen op under denne overskrift: Mystisk dansk video: Pludselig falder noget ned fra himlen.

SUFOI gennemgår videoen

Med baggrund i henvendelsen fra lektor Henning Haack gennemgår SUFOI's Fotoafdeling samme dag videosekvensen detaljeret billede for billede.

Kraftige forstørrelser af 3 af de i alt kun 11 billedruder, hvor det mørke objekt skelnes på videosekvensen under sit fald nedad i billedfeltet. Her med tilføjet ekstra skarphed i et billedbehandlingsprogram for tydelighedens skyld.
Foto: Anders Hansen

Der er 50 km/t-hastighedsbegrænsning på optagelsesstedet, hvor broen går i land på Masnedø i nordgående retning. Jernbanesporene befinder sig til højre for kørebanen. Der er velkendte dårlige vejforhold på broen med forvitret beton m.v. på vejbanen.

Der er ikke i den gennemgåede videosekvens på ca. 31 sekunder bemærket andre "ting i luften" udover en enkelt måge i luften i venstre side af billedfeltet ca. 6 sek. inde i videoen samt måger på vejbelysnings-standere ca. 7 sek. senere.

Optagelserne er generelt rystede og uskarpe på grund af de givne optagelsesomstændigheder – filmet gennem bilens forrude i fart samt dårlig vejbelægning m.v.

Det mørke objekt viser sig øverst i billedfeltet ved videosekvensens tæller 27:05 og er helt forsvundet 27:15. Ved ca. 30 billeder/sek. for videoens vedkommende, betyder dette, at objektet kommer til syne og forsvinder inden for ca. 1/3 sek.

Det oplyses senere, at fotografen rent faktisk har bemærket objektet under kørslen, og derfor med spænding gennemser videoen senere hjemme for i givet fald at finde objektet.

Objektet kan på videoen se ud til at komme bagfra og flyve bort (skråt nedad på himlen) fra bilens kamera. Det må anses for at være et utroligt held, at fotografen overhovedet bemærkede objektet, og at han havde kameraet kørende.

Hvad kan det være?

Ud fra udseendet af kraftige og redigerede forstørrelser alene er det ikke muligt direkte at fastslå objektets natur. Objektet ses på videosekvensen som størst ved tilsynekomsten og aftager tilsyneladende i størrelse på efterfølgende billedruder.

Forslag om alskens løsninger dukker naturligvis straks op som kommentarer på nettet – sammen med indslag i form af det rene vås.

Der er dog helt sikkert ikke tale om nedfald i form af en død fugl eller et objekt (valnød, musling el. lign) tabt af en fugl. Hvis objektet i så fald falder lodret ned – og bilen derfor nærmer sig med 50 km/t – vil størrelsen af objektet tiltage på de efterfølgende billeder. Dette er ikke tilfældet.

En meteorit vil – som lektor Henning Haack anfører – også have en bane, der i den sidste del af nedfaldet vil nærme sig lodret. Der er derfor heller ikke tale om en meteorit. Den mest nærliggende årsag er derfor – som også anført af Henning Haack – at der er tale om en sten fra vejbanen, slynget op af en modkørende

bil. Der ses modkørende trafik flere gange i videosekvensen, heraf 3 biler lige inden objektet viser sig øverst i billedfeltet. De passerer v/videotæller ca. 23:12 - 24:12 - 25:13. Første billede med objektet har nr. 27:05 og sidste 27:15.

Hvis det antages, at der er tale om et "stenslag" bagud fra den sidste modkørende bil, er der ca. 1/15 sek., til objektet overhaler fotografens bil, kommer til syne for føreren, optages og er væk igen efter ca. 1/3 sek. Der er ingen forankørende biler, og en sten fra et sådant "stenslag" ville i sagens natur se ud til at blive større, når det nærmede sig kameraet.

Konklusion

Det mest sandsynlige scenarie er, at der kommer et stenslag fra den sidste modkørende bil. En sten der med stor hastighed overhaler fotografens bil bagfra og tilfældigt observeres og dokumenteres på hans video. Billedernes udseende taler ikke imod denne forklaring, selv om de i sig selv ikke kan bevise denne.

Vi har ikke i SUFOI's Fotoafdeling på noget tidspunkt modtaget tilsvarende beretninger eller fotos/videoer i samme stil.

I skrivende stund er videoen af fotografen uploaded til YouTube.

Seneste udvikling i sagen

Fotografen har efterfølgende til SUFOI's Fotoafdeling bl.a. oplyst:

I dagene efter, at filmen blev offentliggjort på YouTube, er jeg blevet kontaktet af mange forskellige mennesker. Jeg har fået over 50 mails fra folk der ville have yderligere oplysninger, samt flere der ville købe meteoritten, hvis jeg fandt den.

Jeg er også blevet kontaktet af to dykkere der ville forsøge at søge efter den i vandet.

Jeg kører over broen hver dag og kunne, de efterfølgende dage se mennesker på broen som gik og søgte efter stenen.

En person har fundet en mulig meteorit ved at feje 200 meter af broen med en kost om natten. Han havde også prøvet at gå med en metaldetektor, med der var for meget armeringsjern i broen. Jeg kender ham ikke personligt. Han kontaktede mig pr telefon (hemmeligt nummer) og fortalte, at han havde fundet en meteorit på broen. Efterfølgende har han pr post sendt mig et par billeder og en video fra broen på en USB nøgle, hvor han fremviser denne sten.

Jeg gjorde ham opmærksom på at stenen skal overdrages til Geologisk Museum. Jeg har selv tilbudt at kører ind med stenen hvis han ikke selv ønsker at stå frem. Jeg har desværre ikke hørt fra ham siden.

På YouTube er herefter uploaded endnu et klip fra videoen, hvor man meget kort efter den første "stensekvens" ser endnu en sten (eller den samme?), der hurtigt bevæger sig fra højre mod venstre i billedfeltet.

Det lille mørke objekt bevæger sig fra højre mod venstre i billedfeltet markeret i den røde ring. Se videosekvensen.

Den lille sten, som er fundet på Storstrømsbroen efter 200 meters fejning ved nattetide.

Også SUFOI har kraftigt opfordret finderen til at indlevere stenen til undersøgelse hos eksperterne på Geologisk Museum, hvilket dog endnu ikke er sket. Uanset udfaldet er det en usædvanlig og spændende beretning.

Norsk skydiver overhalet af sten?

Stillbillede fra videoen med en sten, der falder ned foran den norske skydiver, der her har udløst sin faldskærm (øverst i billedfeltet). Video Copyright: Anders Helstrup/Dark Flight

I april 2014 var der i medierne en del omtale af en norsk skydiver, der efter at have udløst sin faldskærm overhales af en meteorit under sin færd mod jorden. Og det er det nærmeste SUFOI's Fotoafdeling umiddelbart har hørt om "sten i luften".

Den usædvanlige optagelse kan bl.a. ses her:

- https://www.youtube.com/watch?v=gzYJaQ0h4Dg
- http://www.nrk.no/viten/fallskjermhopper-filmet-meteoritt-1.11628145
- http://nrk.no/viten/here-a-meteorite-zooms-past-1.11646757

Animation, faldområde m.v. kan ses her:
http://norskmeteornettverk.no/wordpress/?p=1329&preview=true

Der er stor uenighed om "stenens" natur. Nogle er overbevist om, at videoen simpelthen er svindel, medens andre mener, at der rent faktisk er tale om en lille meteorit, der helt tilfældigt og ret sensationelt overhaler skydiveren i hans faldskærm på vej mod Jorden og fastholdes på hans kamera.

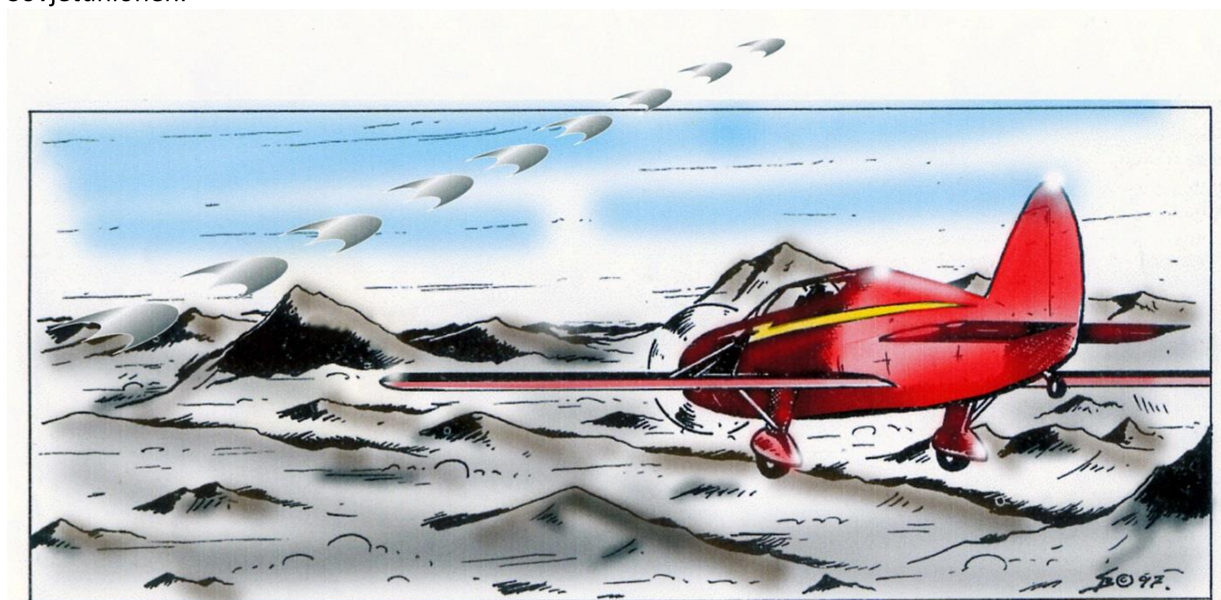
En almindelig og nærliggende antagelse er dog efterhånden, at der er tale om en lille sten, der trods påpasselighed ved foldning af faldskærmen forud for flyvningen tilfældigt er kommet med i stoffets folder og falder ud – og ned – ved udfoldningen af skærmen. I så fald er optagelsen i sig selv god nok, men der er så tale om en ret så ”jordisk” sten, der blot ser mærkværdig ud på den tilfældige optagelse.

En flok pelikaner satte gang i ufomyten

Af Kim Møller Hansen

Da amerikaneren Kenneth Arnold den 24. juni 1947 havde sin historiske ufooplevelse, hvor han på en krystalklar himmel så ni sølvskinnende objekter, koblede han ikke umiddelbart objekterne sammen med besøg fra det ydre rum, men derimod med raketter, eksperimentalfly eller andre luftfartøjer af amerikansk oprindelse.

Andre mente dengang, at de ni objekter kunne stamme fra Sovjetunionen. Fx var det en udbredt opfattelse blandt personalet i Project Sign – det amerikanske flyvevåbens officielle ufoundersøgelsesprojekt – at det, som mange amerikanske borgere oplevede over deres hoveder, kunne være hemmelige fartøjer udviklet af Sovjetunionen.

Kenneth Arnold (1915-1984) var indehaver af firmaet „Great Western Fire Control Supply" og fløj selv sit Callair-fly, når han skulle besøge kunder. En krystalklar 24. juni 1947 omkring kl. 15 havde han en skelsættende ufooplevelse ved Mt. Rainier i Washington. Han opgav senere under interviews og i egne artikler forskellige hastigheder for de ni objekter, ligesom hans beskrivelser af objekternes udseende varierer. Arnolds anslåede afstande og tider og dermed de beregnede hastigheder på objekterne er også behæftet med stor usikkerhed. Det kan i øvrigt anbefales for særligt interesserede at læse en grundig analyse af denne klassiske hændelse udarbejdet af Martin Shough. Tegning: Henrik Klinge Pedersen

Der er igennem årene givet forskellige, ganske naturlige forklaringer på, hvad Arnold så denne tirsdag. Den mest sandsynlige er en flok pelikaner. Disse fugle har et stort vingefang, kan flyve i stor højde og er udbredt i det område, hvor Arnold befandt sig under ufooplevelsen.

Arnolds oplevelse var hverken enestående – der var selvfølgelig set uforklarlige ting på himlen før – eller særlig usædvanlig, ligesom den formentlig har en naturlig forklaring. Det særlige ved Arnolds oplevelse er imidlertid, at den fandt sted lige netop på det "rigtige" tidspunkt, nemlig i skyggen af Den Kolde Krig, hvor amerikanerne frygtede truslen fra Sovjetunionen (og omvendt!). Det er heller ikke afgørende, om det var Arnold eller en journalist, der opfandt betegnelsen "flyvende tallerken", for oplevelsen og avisernes omtale af flyvende tallerkener, gav nu alle andre observatører en mulighed for at sætte et navn på det, de

oplevede – og en af verdens største ufobølger blev indledt. Den varede fra 26. juni 1947 til omkring 15. august 1947, hvilket man kan læse mere om i SUFOI's udgivelse *Projekt Saucer – Da ufomyten blev skabt*.

Kenneth Arnold står med en tegners gengivelse af det oplevede fænomen. Tegningen blev bl.a. brugt på forsiden af Arnolds bog "The Coming of the Saucers" (1952). Til højre ses et still fra en videooptagelse af flyvende pelikaner.

"... underholdende og spændende skrevet ..."

Formanden for Skandinavisk UFO Information dokumenterer i denne bog hvordan ufomyten opstod i USA omkring 1947 i en kontekst af datidens frygt. Godt spædet op af bl.a. medier, fiktion, USA's flyvevåbens kluntede behandling og den kolde krig. Alt dette dannede grobund for at myten kunne udvikle sig som den gjorde med højdepunkter i 1947, 1965 og under Vietnam-krigen.

Bogen forklarer mekanismerne bag troen på ufomyten. Dokumentationen stammer fra rapporter, kommissioner, udvalg, konferencer osv. især fra officielle myndigheder ...

Nutidens Ufo-forskning handler mest om at aflive ufomyten og i stedet finde begrundede forklaringer på hvordan og hvorfor sådanne myter kan opstå. De hemmeligstemplede ufo-dokumenter er blevet frigivet i dette århundrede og myten er forsøgt genoplivet gennem tv-serier som fx X-files. Bogen er let læst, underholdende og spændende skrevet med anstrøg af humor...

Sådan skriver Dansk BiblioteksCenter (DBC) om SUFOI's nye udgivelse *Project Saucer – Da ufomyten blev skabt*. Du kan stadig nå at købe dit eget eksemplar af bogen. *Project Saucer – Da ufomyten blev skabt* er på 108 illustrerede sider i A4-format i farvetryk og koster kr. 159. Et evt. overskud går ubeskåret til driften af ufo.dk. Bogen bestilles ved at indbetale kr. 159,- + kr. 35,- i ekspedition/porto, dvs. i alt **kr. 194,-** på girokonto 9 11 77 25 (brug vedlagte girokort) eller via netbank til konto 3113-9117725. Brug venligst kortkode 01 og anfør navn, adresse og bestillingsnummer B-086.

Bliv medlem af SUFOI's Støttekreds i 2016

Foreningen Skandinavisk UFO Information drives af frivillig og ulønnet arbejdskraft. Vores primære opgave er at give offentligheden seriøs information om ufomyten gennem ufo.dk og sekundært at registrere observationer af usædvanlige himmelfænomener.

Du kan med et økonomisk bidrag gøre det muligt for os at drive ufo.dk og foretage undersøgelser af ufooplevelser. Som medlem af SUFOI's Støttekreds har du ingen forpligtelser over for foreningen. Støttebeløbet gælder for et år.

Et støttebeløb på minimum **kr. 250** kan indbetales på girokonto 9 11 77 25 (brug vedlagte girokort) eller via netbank til konto 3113-9117725. Brug venligst kortkode 01 og anfør navn, adresse og bestillingsnummeret på din gratis bog. Du kan også bruge donor-knappen på forsiden af ufo.dk.

Vælg 1 af disse 5 titler:

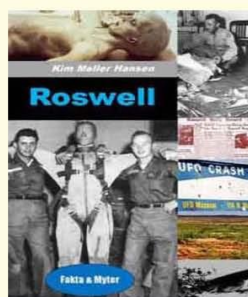
Besøg fra rummet
Bestillingsnr.: B-075

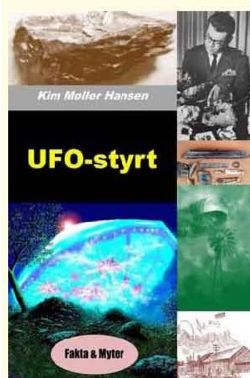
Bermuda Trekanten - og andre myter
Bestillingsnr.: B-085

Nærkontakt
Bestillingsnr.: B-083

Roswell
Bestillingsnr.: B-081

UFO-styrt.
Bestillingsnr.: B-084